

paa at anføre Eksempler, men jeg skal dog nævne, at jeg har hørt Eksempler paa danske Skibe, hvor Søfolk og Fyrbødere paa Grund af Overanstrengelse i Tjenesten, eller ogsaa paa Grund af, at de ikke vare tilstrækkelig dygtige til det Hverv, som de vare antagne til — hvad der jo ogsaa er en Fejl ved Skibenes Bemanding — have fundet Livet om Bord saa utaaleligt, at de før at unddrage sig dette have begaaet Selvmord. Jeg har ogsaa staaet mig Oplysninger om, at ligesom man ofte tager Folk, som ikke ere tilstrækkelig øvede, men som ere billigere for Reederne og Skipperne, saaledes er man ogsaa tilbøjelig til at besætte Skibene med alt for mange mindreaarige Menneſter, hvad der ogsaa er billigere. Det er Misbrug, som foreligge, og som i høj Grad gaa ud over Sømanden og hans Arbejde, og som gør hans Liv mere anstrengende, end det ellers vilde være, og det berettiger Fordringen om at gøre, hvad der staaar i ens Magt for at staffe Regler, som forhindre Misbrug. Jeg skal tilføje, at det ikke alene er Sømandene, det gaar ud over, det gaar tillige ud over Skib og Gods; en utilstrækkelig Betjening af Skibet kan føre til, at Skibet gaar under, og Menneſkeliv og Gods gaa tabt. Jeg tror endvidere, at der er saa meget mere Grund til at fastsætte Regler for Bemandingen, som der jo i § 26 forlanges, at Skipperen skal være ansvarlig for, at Skibet er tilstrækkelig bemanded. Naar man paa lægger en Mand et saadant Ansvar, er der ogsaa god Grund til at sige ham, hvad der forstaas ved, at Skibet skal være bemanded paa tilstrækkelig Maade, og give en Regel, som han kan rette sig efter, saa at han ved, naar han gaar ud med et Skib, om det er tilstrækkelig eller utilstrækkelig bemanded. Jeg har derfor tilladt mig at stille det Vædringsforslag, som gaar ud paa, at disse Regler skulle indeholde Bestemmelser om Skibets Bemanding, og at disse Regler med Hensyn til Skibets Sødygtighed, Forsyning o. s. v. skulle gives ved Lov. Dog mener jeg ikke, at man skal vente paa saadanne Regler, indtil en Lov udkommer, det mener jeg ingenlunde. Saa længe Rigsdagen ikke er enig om denne Lov, er jeg med til Forslaget om, at Reglerne gives ved lgl. Anordning eller af Kongen, saaledes som Lovforslaget foreſkriver.

I Forbindelse med dette Vædringsforslag til § 26 skal jeg nævne et Par andre Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Det ene er stillet til § 87 og gaar ud paa noget at udvide Mandſkabets Ret til at føre Klage over forment-

lig Uødhygtighed ved Skibet. Der staaar i Lovforslaget, at denne Ret tilkommer Flertallet af Mandſkabet, og at naar Flertallet af Mandſkabet fremsætter Begæring om, at et Skib skal besigtiges, er Skipperen pligtig at tage denne Begæring til Følge. Men hvis Klagen viser sig ugrundet, hvis den favner rimelig Grund, skulle de paagældende Klagerere erstatte al derved forarsaget Beskostning og Skade. I det Lovforslag, som Regeringen tidligere forelagde, har jeg set, at man mente godt at kunne overlade en saadan Ret til en Fjerdedel af Mandſkabet, dog mindst 3 Mand; naar Regeringen tidligere har været af den Mening, at en saadan Ret kunde overdrages til en Fjerdedel af Mandſkabet, ser jeg ikke, hvorfor det nu netop skal udvides til Flertallet. Der kan være saa mange Forhold om Bord paa et Skib, som kunne bevirke, at nogle Søfolk ikke tør klage, selv om de vide, at der er Fare til Stede. Lovforslagets Motiver have gentagne Gange fremhævet, at Skipperen er en af Reederen afhængig Person, og at det maa spille en Rolle med Hensyn til det Ansvar, man paa lægger ham. Selve Lovforslaget har ikke taget noget Hensyn til den underordnede Rolle, som Skipperen staaar i til Reederen; men Udvalget har dog ment, at denne afhængige Stilling bør berettige til, at Loven lægger noget mere Ansvar paa Reederen, end selve Lovforslaget fra først af tilsigtede. Man ser altsaa, at saadant Afhængighedsforhold kan bevirke, at Mandſkabet ikke tør klage, selv om det ved, at der er Grund dertil. Naar det kan siges om Skipperen, maa det selvfølgelig efter min Mening i endnu højere Grad kunne siges om Mandſkabet. Derfor kan der selv med Hensyn til Skibets Uødhygtighed være Banſtelighed for Mandſkabet ved at staffe Flertal om Bord til at fremsøre Klagen. Naar man tidligere har ment, at det ikke var nødvendigt, at der var Flertal, saa er der vel ingen Grund til at modsætte sig mit Forslag om, at Besigtigelsen kan forlanges af en Fjerdedel af Mandſkabet, dog mindst 3 Mand. Nu kan ganske vist Forholdet for mindre Skibes Bedkommende være det, at 3 Mand udgøre hele Besætningen eller det overvejende Flertal; derfor har jeg tilladt mig at gøre en Undtagelse med mindre Skibe. Slutningsbestemmelsen i Vædringsforslaget er da saaledes, at for de mindre Skibes Bedkommende kan Besigtigelsen forlanges af Mandſkabets Flertal; men for de større Skibes Bedkommende er det nok, naar en Fjerdedel af Mandſkabet eller dog mindst 3 Mand klage over Skibets Uødhygtighed.

I Forbindelse med § 26, som jeg før